

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobkyně: **M. B.**, narozena „X“,
bytem „X“,
zastoupena Mgr. Ing. Ing. J. B., obecným zmocněncem,
bytem „X“,

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**,
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2020, č. j. MPSV-2020/44508-916, sp. zn. SZ/MPSV-2020/44245-916,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 9. 3. 2020, č. j. MPSV-2020/44508-916, sp. zn. SZ/MPSV-2020/44245-916, a rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem ze dne 28. 1. 2020, č. j. UPCR-UL-2020/198818-20220602, **se pro nezákonnost zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 1 277,49 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 9. 3. 2020, č. j. MPSV-2020/44508-916, sp. zn. SZ/MPSV-2020/44245-916, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem (dále jen „úřad práce“) ze dne 28. 1. 2020, č. j. UPCR-UL-2020/198818-20220602. Tímto rozhodnutím úřad práce žalobkyni přiznal doplatek na bydlení ve výši 604 Kč měsíčně od září 2019, a to na základě žádosti podané žalobkyní dne 30. 9. 2019.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že za den výplaty příspěvku na bydlení se považuje den, kdy příspěvek žadatel o dávku obdržel, tedy den, kdy mu byl připsán na účet, či den, kdy si vyzvedl na poště poštovní poukázku. Neztotožnila se s tvrzením úřadu práce a žalovaného, že za den výplaty příspěvku na bydlení se považuje okamžik, kdy byl dán pokyn k provedení platby, a za den vyplacení dávky okamžik, kdy byla platba provedena. Domnívala se, že úřad práce má povinnost zjišťovat u každého příjemce dávky, kdy si finanční hotovost převzal, pokud je tato skutečnost rozhodná pro stanovení dne výplaty dávky. Skutečnost, že úřad práce takto nepostupoval, podle žalobkyně nemůže jít k její tíži. Konstatovala, že postupem úřadu práce byla zkrácena na svých právech, neboť jí byla nesprávně vyplacena dávka v hmotné nouzi. Dále namítala, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami. Konkrétně žalobkyně uvedla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neodkázal na žádné ustanovení zákona, ustálenou judikaturu či odbornou literaturu, podle kterých rozhodoval. Naopak úřad práce podle žalobkyně zákon dotvářel, ačkoli není oprávněn provádět závazný výklad zákonů, v čemž žalobkyně spatřovala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně pro výklad použila *per analogiam* § 166 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), podle něhož se za den platby provedené poskytovatelem poštovních služeb považuje den, kdy byla platba připsána na účet správce daně. Žalobkyně dovodila, že užívá-li zákon slov zaplacení, vyplacení nebo výplata platby, pak se nejedná o pouhý pokyn k výplatě, jak dovozuje žalovaný v napadeném rozhodnutí. Rovněž se žalovaný podle žalobkyně nedostatečně vypořádal s její odvolací námitkou, že pojem vyplacená částka znamená až částku, kterou příjemce skutečně obdržel, neboť úřad práce jistě nebude vyžadovat vrácení platby, u které byl sice dán pokyn k výplatě, ale do sféry adresáta se výplata dávky nikdy nedostala. V této souvislosti odkázala na rozhodnutí úřadu práce ze dne 20. 6. 2019, č. j. 117801/2019/UUA, ze dne 29. 8. 2019, č. j. 156016/2019/UUA, a ze dne 10. 12. 2019, č. j. 218471/2019/UUA. Žalobkyně podotkla, že postup žalovaného a úřadu práce by podle § 62 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“) znamenal, že neoprávněně vyplacený rodičovský příspěvek by byl rodič povinen vracet již po pokynu dávkové specialistiky, ačkoli příspěvek se do dispozice rodiče vůbec nedostal. Připomněla, že podle § 10 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“) je rozhodným Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

obdobím, za které se zjišťuje příjem v průběhu poskytování opakující se dávky období kalendářního měsíce předcházejícího aktuálnímu kalendářnímu měsíci. Podle žalobkyně jí v průběhu měsíce srpna 2019 nebyl vyplacen žádný příspěvek na bydlení, a proto neměl být úřadem práce při výpočtu doplatku za bydlení zohledněn. Uzavřela, že doplatek na bydlení jí byl vyplacen v nesprávné výši.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Ads 104/2012, podle něhož mohou být metodické pokyny pramenem uznávané právní praxe. Uvedl, že podle komentáře Beck, P., Grunerová, I., Pavelková, M. *Zákon o pomoci v hmotné nouzi. Zákon o životním a existenčním minimu. Praktický komentář*. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2018, se pro stanovení výplaty dávky analogicky užije § 19 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením“). Podle žalovaného zákon úřadu práce nestanovuje povinnost individuálně zjišťovat u příjemce dávky, kdy si příspěvek na bydlení převzal, neboť tento údaj není rozhodný pro stanovení nároku na doplatek na bydlení, jeho výši či výplatu. Napadené rozhodnutí považoval žalovaný za dostatečně odůvodněné. Připomněl, že v napadeném rozhodnutí citoval jednotlivá ustanovení zákona o pomoci v hmotné nouzi, podle kterých při rozhodování postupoval. Zákonné ustanovení, které by upravovalo okamžik vyplacení dávky v zákoně o pomoci v hmotné nouzi, neexistuje. Den vyplacení dávky stanovuje zákon o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, proto podle žalovaného nelze analogicky užít daňový řád, jak navrhovala žalobkyně v podané žalobě. Žalovaný konstatoval, že v napadeném rozhodnutí podrobně rozvedl postup v případě ztráty složenky či nevyzvednutí dávky jejím příjemcem. Podotkl, že reálně může dojít k různým situacím, se kterými se úřad práce vypořádává odlišně. Žalovaný poznamenal, že se nemůže vyjádřit k rozhodnutím úřadu práce, na která odkazovala žalobkyně, neboť se netýkala předmětného případu, přičemž u žalobkyně nešlo dávku, která byla z důvodu nevyzvednutí jejím příjemcem vrácena zpět úřadu práce. Pro vrácení rodičovského příspěvku platí podle žalovaného jiné podmínky než pro příspěvek na bydlení. Žalovaný připomněl, že příspěvek na bydlení se pro účely doplatku na bydlení nepovažuje za příjem žadatele ve smyslu § 9 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Vyplacený příspěvek na bydlení se ve výši dávky doplatku na bydlení zohledňuje podle § 33 a § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi, nikoli podle § 10 téhož zákona. Žalovaný vysvětlil, že rozhodné období pro zjišťování příjmu se v případě podání žádosti o dávku stanoví podle § 10 odst. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, nikoli podle § 10 odst. 3 téhož zákona, jak se domnívala žalobkyně. K termínu výplaty dávky žalovaný odkázal na stanovisko vlády k senátnímu návrhu č. 61 z roku 2013 o změně některých zákonů souvisejících s výplatou sociálních dávek, ze kterého vyplývá nesouhlasné stanovisko s návrhem, aby se za den výplaty dávky považoval den, kdy příjemce dávku obdrží. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

4. Žalobkyně v replice ze dne 22. 6. 2020 nesouhlasila s odkazem žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Ads 104/2012, neboť tento rozsudek se netýká problematiky pokynů dávkové specialistiky úřadu práce ani zákona o poskytování dávek. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

osobám se zdravotním postižením. Domnívala se, že žalovaný ve svém vyjádření konkrétně neuvedl den, kdy byla předmětná dávka příspěvku na bydlení vyplacena. Trvala na tom, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť jde pouze o domněnky žalovaného. Podle žalobkyně bylo úmyslem zákonodárce vyplacení doplatku na bydlení v takové výši, aby dávka příspěvek na bydlení vyplacená v kalendářním měsíci bezprostředně předcházejícím aktuálnímu kalendářnímu měsíci a dávka doplatek na bydlení v daném měsíci odpovídala částce odůvodněných nákladů na bydlení. Termín vyplacený tak podle žalobkyně musí být posuzován z pohledu žadatele, nikoli z pohledu odesílatele. Postup žalovaného podle zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením označila žalobkyně za účelový, neboť není-li některá otázka zákonem upravena, pak se musí postupovat v souladu se zásadou uvedenou v § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tedy ve prospěch žadatele. Odkázala na § 10 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi a připomněla, že v srpnu 2019 jí nebyl vyplacen žádný příspěvek na bydlení.

Ústní jednání soudu

5. Při soudním jednání konaném dne 15. 12. 2020 zmocněnec žalobkyně konstatoval, že úřad práce postupuje odlišně oproti tomu, jaký názor prezentoval ve vyjádření k žalobě. Upřesnil, že se žalobkyní bylo zahájeno řízení o odnětí dávky doplatek na bydlení od 1. 11. 2020 na základě toho, že žalobkyně obdržela příspěvek na bydlení ve výši 48 906 Kč. Tento příspěvek na bydlení žalobkyně obdržela dne 13. 10. 2020. Dále uvedl, že dříve zahájené řízení ve věci změny výše dávky doplatek na bydlení od 1. 6. 2020 bylo zastaveno, neboť k výplatě příspěvku na bydlení reálně před tímto datem nedošlo. Zdůraznil, že správní orgány nepostupovaly v souladu se základními zásadami správního řízení, zejména se zásadou veřejné správy jako služby veřejnosti. Upozornil na nejednoznačnost výkladu pojmu „dávka vyplacena“ a podotkl, že žalovaný tento pojem vykládá svévolně v neprospěch žalobkyně. S poukazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 22/99 a III. ÚS 667/12 a na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 24/2005 a 4 Afs 89/2020 zmocněnec žalobkyně konstatoval, že nejednoznačnost výkladu musí jít k tíži státu, nikoli k tíži žadatele o dávku. V případě žalobkyně správní orgány neoprávněně započítly při výpočtu dávky za rozhodné období srpen 2019 částku odpovídající příspěvku na bydlení, která však byla žalobkyni reálně vyplacena až v září 2019.
6. Žalovaný se z ústního jednání předem písemně omluvil, přičemž souhlasil s rozhodnutím věci ve své nepřítomnosti.

Posouzení věci soudem

7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Nepřisvědčil však všem žalobním bodům.
9. Především soud neshledal namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný se řádně zabýval všemi odvolacími námitkami a své rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Skutečnost, že žalovaný zaujal odlišný právní názor, než zastává žalobkyně, nemůže založit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
10. Základní pravidla pro přiznání doplatku na bydlení pro daný případ jsou obsažena v zákoně o pomoci v hmotné nouzi. Podle § 35 tohoto zákona platí, že *„[v]ýše doplatku na bydlení za kalendářní měsíc činí rozdíl mezi částkou odůvodněných nákladů na bydlení, sníženou o příspěvek na bydlení vyplacený v měsíci bezprostředně předcházejícím aktuálnímu kalendářnímu měsíci, a částkou, o kterou příjem*
 - a) *osoby (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí převyšuje částku živobytí osoby, nebo*
 - b) *osoby a společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí převyšuje částku živobytí společně posuzovaných osob; pokud však v rámci společně posuzovaných osob, které jsou posuzovány pro účely pomoci v hmotné nouzi, není některá z osob považována za osobu v hmotné nouzi nebo není oprávněnou osobou, stanoví se výše doplatku na bydlení s poměrnou částí příspěvku na živobytí připadající na osobu, která není považována za osobu v hmotné nouzi nebo není oprávněnou osobou.“*
11. Žalobkyně učinila v dané věci sporným, v jakém okamžiku se příspěvek na bydlení považuje za vyplacený jeho příjemci. Správní orgány vycházely z toho, že jde o den odepsání příslušné částky z účtu úřadu práce, zatímco žalobkyně trvala na tom, že rozhodný je až moment připsání příslušné částky na účet příjemce, resp. proplacení poštovní poukázky příjemci.
12. Soud především zdůrazňuje, že ani zákon o pomoci v hmotné nouzi (upravující podmínky nároku na doplatek na bydlení a pravidla pro stanovení výše této dávky), ani zákon o státní sociální podpoře (upravující příspěvek na bydlení a jeho výplatu) nijak nevymezují, v jakém okamžiku se ta která dávka pokládá za vyplacenou. Soud současně připomíná, že smyslem příspěvku na bydlení a doplatku na bydlení je pomoc lidem v tíživé finanční situaci. Účelem přiznání doplatku na bydlení, jako jedné z dávek pomoci v hmotné nouzi, je poskytnutí finanční částky, kterou příjemce dávky akutně (urychleně) potřebuje na úhradu svých bytových potřeb, přičemž pro přiznání doplatku na bydlení je podstatné, zda a kdy byl příjemci dávky poskytnut příspěvek na bydlení. To se projevuje ve způsobu výpočtu doplatku na bydlení, kdy se podle § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi od odůvodněných nákladů na bydlení odečte příspěvek na bydlení vyplacený v měsíci bezprostředně předcházejícím aktuálnímu kalendářnímu měsíci.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. Všechny tyto skutečnosti je třeba podle názoru soudu vzít v potaz při výkladu výše citovaného § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Prostý jazykový (gramatický) výklad představuje toliko prvotní přiblížení k aplikované právní normě a v případě slovního spojení *vyplacený příspěvek na bydlení* připouští jak variantu preferovanou správními orgány (vyplacený kým), tak variantu akcentovanou ze strany žalobkyně (vyplacený komu). Ani systematický výklad podle názoru soudu nevede k jednoznačnému řešení. Soud odmítá spekulovat o tom, jaký byl úmysl zákonodárce při tvorbě a schvalování předmětného ustanovení zákona o pomoci v hmotné nouzi, neboť dostupné prameny neposkytují relevantní odpověď na otázku, k jakému okamžiku měl být podle vůle zákonodárce příspěvek na bydlení považován za vyplacený.
14. Soud se proto přistoupil k teleologickému výkladu. Je třeba si uvědomit, že smyslem a účelem doplatku na bydlení je pokrýt náklady na bydlení, k jejichž úhradě nepostačují příjmy žadatele (příjemce dávky). Současně soud pokládá za významné, že doplatek na bydlení má pomáhat lidem v tíživé situaci a chránit svého příjemce před možností ztráty bydlení v důsledku neplacení nákladů na bydlení z důvodu nedostatečných příjmů. Z tohoto pohledu je proto podstatné zejména to, jaké prostředky má příjemce dávky reálně k dispozici. Teleologický výklad § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi tak podle názoru soudu svědčí spíše, nikoli však zcela jednoznačně, ve prospěch žalobkyně, tj. že dávka se považuje za vyplacenou až tehdy, kdy se dostane do dispozice svého příjemce.
15. I přesto však lze konstatovat, že § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi umožňuje dvojitý výklad, přičemž obě varianty jsou srovnatelné. Soud dále podotýká, že v případě dvou možných srovnatelných výkladů právní normy je třeba zvolit ten, který je příznivější pro účastníka správního řízení (srov. zásadu *in dubio mitius*, resp. *in dubio pro libertate*). Soud proto uzavírá, že pro účely stanovení výše doplatku na bydlení je podle § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi třeba považovat příspěvek na bydlení za vyplacený teprve dnem, kdy se peněžní prostředky dostaly do dispozice příjemce této dávky.
16. Soud dodává, že žalovaný nemůže obhájit svůj postup ani poukazem na skutečnost, že v § 19 odst. 5 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením je uvedeno že „[dávka se považuje za vyplacenou dnem odepsání příslušné částky z účtu Úřadu práce České republiky.“ Směrem k žalovanému soud poznamenává, že specifická právní úprava obsažená v zákoně o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením se vztahuje výhradně na dávky upravené tímto zákonem, nikoli však na dávky upravené v jiných právních předpisech. Analogická aplikace citovaného ustanovení je podle názoru soudu vyloučena, neboť není možné použít analogii v neprospěch účastníka správního řízení. Navíc by zrovna tak bylo možné argumentovat tím, že racionální zákonodárce měl v úmyslu odlišit úpravu dávek v zákoně o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením od úpravy dávek v jiných právních předpisech, a proto pokud obdobné ustanovení nezahrnul ani do zákona o pomoci v hmotné nouzi, ani do zákona o státní sociální podpoře, je namístě v těchto případech vykládat pojem *vyplacená dávka* opačně, tj. jako dávka došla do dispozice příjemce.
17. Z obsahu správního spisu v projednávané věci vyplynulo, že žalobkyně o přiznání doplatku na bydlení požádala dne 30. 9. 2019, a proto úřad práce zkoumal její příjem za srpen 2019. Na tento měsíc byl žalobkyni přiznán příspěvek na bydlení, při jehož výplatě byly provedeny tyto úkony: dne 29. 8. 2019 byl dán pokyn k vyplacení příspěvku na bydlení, dne 30. 8. 2019 byla tato dávka odečtena z účtu úřadu práce a dne 2. 9. 2019 byla Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vystavena poštovní poukázka, na základě které si žalobkyně příslušnou částku příspěvku na bydlení na poště vyzvedla.

18. Podle názoru soudu není pochyb o tom, že finanční prostředky ve výši přiznaného příspěvku na bydlení za srpen 2019 se do dispoziční sféry žalobkyně dostaly až v září 2019. Žalobkyně tedy přiznaným příspěvkem na bydlení za srpen 2019 v žádném případě nedisponovala v srpnu 2019, neboť i sama poštovní poukázka k výplatě této dávky byla vystavena až v září 2019.
19. Vycházejí z obecně známých pravidel mezibankovního styku, soud podotýká, že vyplácí-li se dávka převodem na bankovní účet, je přiznaná částka k dispozici jejímu příjemci zpravidla již v den odeslání z bankovního účtu příslušného úřadu práce, nejpozději pak následující pracovní den. Zcela odlišná situace však nastává v případě, že se dávka vyplácí poštovní poukázkou. Není totiž technicky možné, aby se dávka vyplacená prostřednictvím poštovní poukázky dostala do dispoziční sféry příjemce v den zadání pokynu k odeslání dávky či v den odečtení dávky z účtu úřadu práce, neboť následný proces vystavení poštovní poukázky, jejího doručení příjemci dávky a navazujícího vyzvednutí příslušné finanční částky na poště bude logicky trvat až několik dnů.
20. Úřad práce vyplatil žalobkyni příspěvek na bydlení poštovní poukázkou, která byla vystavena dne 2. 9. 2019, přičemž pokyn k jejímu vyplacení dal dne 29. 8. 2019. V případě převodu přiznané dávky na bankovní účet by žalobkyně jistě měla tuto dávku k dispozici již v srpnu 2019, čímž by se zvedl její příjem za tento měsíc. To se však nestalo. Úřad práce při znalosti procesu odesílání přiznaných dávek formou poštovní poukázky měl předpokládat, že tato dávka se do dispoziční sféry žalobkyně dostane až v září 2019, resp. měl povinnost si ověřit, kdy se tak skutečně stalo. Žalobkyně tedy v srpnu 2019 neměla k dispozici přiznaný příspěvek na bydlení za tento měsíc, tudíž nebylo namístě částku odpovídající tomuto příspěvku při výpočtu doplatku na bydlení podle § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi odečítat.
21. Soud proto uzavírá, že žalovaný pochybil, pokud pro účely výpočtu doplatku na bydlení na základě žádosti žalobkyně ze dne 30. 9. 2019 zohlednil příspěvek na bydlení za srpen 2019 jako dávku vyplacenou v srpnu 2019, ačkoli byl žalobkyni skutečně vyplacen až v září 2019. Právní názor žalovaného tak soud vyhodnotil jako nesprávný, což činí napadené rozhodnutí – založené na nesprávném výpočtu doplatku na bydlení – nezákonným.
22. S ohledem na uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Vzhledem k tomu, že vytýkanými nedostatky bylo stíženo i rozhodnutí úřadu práce, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. v zájmu zachování dvojinstančnosti a možnosti obrany v režimu správního řízení zrušil také toto rozhodnutí. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
23. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 1 277,49 Kč, což odpovídá cestovnímu zmocnění žalobkyně k jednání soudu. Jiné náklady řízení žalobkyně nahradit nepožadovala, ani jí podle obsahu spisu nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 15. prosince 2020

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.